

Gelijkwaardigheid ervaren met een eigen stem

Jeanette Vergouwen-de Caluwe

Een titel waar men even over mag nadenken. Nog steeds vechten vrouwen voor hun rechten. Nog steeds moeten de vrouwen de barricaden op en met een machtige stem demonstreren en protesteren. *Tre Donne* is een aangenaam theateraal concert waar mannen en vrouwen van kunnen smullen. Een mooie samenwerking van De Zeeuwse Concertzaal, met de Werkgroep Muziek van het Zeeuws genootschap, nu gefuseerd is met Incanto. Een gezamenlijke boodschap van deze culturele instellingen en de cast van *Le Nuove Musicke*: Jennifer van der Hart, Wendy Roobol, Janneke Stoute (sopranen), Krijn Koetsveld (klavecimbel) en Cassandra Luckhardt (viola da gamba).

Wat is er zo knap aan deze uitvoering? De frisheid en openheid waarmee een eeuwenlange strijd van vrouwen om aanvaard te worden als mens met een eigen waarde en een eigen keuze belicht wordt. De regie (Kiki Jaski) is beeldend en direct, de teksten zitten vol venijn en humor. Toepasselijke kostuums en pakkende citaten uit boeken over vrouwenemancipatie zijn boeiend. De muziek is heerlijk om naar te luisteren en overspant vier eeuwen.

Hoe verrassend was de opkomst van de drie zangeressen die zich alle drie sopraan noemen en waarvan de kleuren van de stem prachtig samenvloeien. Drie mezzosopranen met een enorm stembereik waarbij de klankkleur van de ene helderblauw is en bij de anderen meer naar het bronsgroen eikenhout kleurt. De opkomst was gesluierd en het geestelijk lied 'Angelus ad pastores ait' van Aleotti, dat werd gezongen terwijl ze door de zaal naar het podium liepen, klonk bijna preuts. Daarna volgden een aantal vocale composities uit de 17de eeuw van Luzzaschi, Monteverdi, Agostini, Barbara Strozzi en Francesca Caccini, de periode waarin het hele muziekleven door mannen werd gedomineerd. De twee vrouwen schreven muziek die zeker zo mooi en vernuftig was als die van hun mannelijke collega's. Het was het genieten van de vroegbarokke omspelingen van de tonen en de versieringen die door Giulio Caccini zijn genoteerd in het begin van de 17de-eeuw, waar Monteverdi dankbaar gebruik van heeft gemaakt in zijn opera 'Orfeo'. Stijlvol werd er gemusiceerd en de kostuumwisselingen waren grappig en raak. De boodschap dat 'Dit is het wat een vrouw nodig heeft' kwam regelrecht binnen. Knap was de overgang naar de composities van 19de-eeuwse vrouwelijke componisten (Clara Schumann en Nadia Boulanger) en knap de muziekwerken van Stijn van der Loo (1963-) die de teksten op muziek zette waar de vrouwen van nu behoefte aan hebben. Jawel, ze willen allemaal kunnen reizen, ze willen zichzelf verkennen en willen zichzelf zijn, Deze boodschap wordt heerlijk ritmisch gebracht. De vrouw wordt soms bejubeld en de overwinning wordt met duidelijke gebaren en teksten onderstreept. Na de bedeesde vrouwen, die popelen om hun gevoelens vrij te kunnen uiten, komen de 20ste-eeuwse vrouwen in deze voorstelling uit voor hun emoties, Vrouwen, geen karikaturen, van dolle Mina tot en met de vrouw met haar op haar tanden.

Ook de teksten op de kostuums van de twee instrumentalisten logen er niet om: 'Je bent best technisch voor een vrouw' (gambiste) en 'Zo is hij nu eenmaal' (klavecijnist). De slotzin van de vocalisten was er eentje die nazinderde: Wij vrouwen? We komen er wel.....